

NELIPÜHI A AASTAL

(Esimene lugemine Ap2 ,1-11)

Lugemine Apostlite tegude raamatust:

Kui nelipühapäev kätte jõudis, olid kõik ühes paigas koos. Äkki oli taevast kosta kohinat, nii nagu oleks tormituul puhunud, ja see kohin täitis kogu koja, kus nad viibisid. Ning neile ilmus tulekeeli, mis jagunesid ja jäid igaühe peale nende seast. Ja nad kõik said täis Püha Vaimu ja hakkasid rääkima võõraid keeli, nii nagu Vaim andis rääkida.

Aga Jeruusalemmas oli sel ajal palju jumalakartlike juute kõigi rahvaste hulgast päikese all, ja kui tõusis kohin, jooksis kokku rahvasumm, ning nad kõik olid kohkunud, sest igaüks kuulis neid kõnelevat oma keelemurret. Nad panid seda imeks ja ütlesid üksteisele: “Kas need mehed, kes räägivad, polegi Galileast? Kuidas siis igaüks meie seast kuuleb oma emakeelt? Meie, partlased, meedlased ja eelamlased, kes me elame Mesopotaamias, Judeas ja Kapadookias, kes me oleme pärit Pontusest ja Aasiast, Früügiast ja Pamfüüliast, Egiptusest ja Küreene poolse Liibüa aladelt, samuti siin asuvad roomlased ja juudid ühes proselütidega – juudiusku pöördunudega; kreetalased ja araablased – kuidas me kuuleme neid kõnelevat meie oma keelemurdeis Jumala suurtest tegudest?” See on Jumala Sõna.

Vastulaul Ps104, 1ab.24ac. 29bc-30 31.34. R:30)

R: Saada oma Vaim, ja loo uueks maailma pale.

Kiida, minu hing, Issandat,
Issand, minu Issand, sina oled väga suur.
Kui arvukad on sinu teod, Issand,
kogu maa on täis sinu loodut.
R:

Kui sa võtad neilt hingamise,
heidavad nad hinge ja muutuvad jälle põrmuks;
sina saadad oma vaimu ja nad luuakse,
sina teed uueks maailma palge.
R:

Issanda kirkus püsigu igavesti,
Issand olgu rõõmus oma tegude üle.

Olgu mu laul Issandale meele järgi,
sest oma rõõmu tahan ma leida Issandas.

R:

(Teine lugemine 1Ko12 ,3b-7. 12-13)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Keegi ei või öelda: “Jeesus on Issand”, kui ta ei räägi Pühas Vaimus. Palju on ande, mis tulevad armust, kuid Vaim, kelle kaudu nad tulevad, on üks. Ja palju on ameteid, kuid Issand on üks ja seesama. Mitmel viisil võib Jumala vägi ilmsiks saada, kuid seda kõike teeb üks Jumal kõikide sees. Aga Vaim ilmutab end kõigile ühiseks hüveks, sest kui ihu on üks ja sel on palju liikmeid – ning kuigi liikmeid on palju, ometi ihu on üks – siis niisamuti on Kristusega. Oleme ju ühe Vaimu läbi ristitud ühte Ihusse – nii juudid kui kreeklased, nii orjad kui vabad –, meie kõik oleme sama Vaimuga joodetud.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi)

Halleluuja. Tule, Püha Vaim, täida oma ustavate südamed
ja süüta meis oma armastuse tuli. Halleluuja.

(Evangeelium Jh20 ,19-23)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jeesuse ülestõusmispäeva õhtul, kui jüngrid olid koos riivis uste taga hirmust juutide ees, tuli Jeesus ja seisis nende keskel ja ütles neile: “Rahu olgu teiega.” Ja kui ta seda oli öelnud, näitas ta neile oma käsi ja külge.
Jüngrid olid rõõmsad Issandat nähes. Aga Jeesus ütles neile taas: “Rahu olgu teiega! Nii nagu minu Isa on läkitanud mind, nii läkitan mina teid.” Ja kui ta seda oli öelnud, puhus ta nende peale ja ütles: “Võtke vastu Püha Vaim; kellele te patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.”
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad: oh mis kallimeelne võimalus, mis auline osadus... mis auline osadus mis kallimeelne võimalus siin maise põrmu peal täna koos olla... mis auline osadus... mis kallimeelne võimalus... Oih... Vaim võeti ära...

Nii juhtunud kord ühe jutlustajaga ühel pühapäevahommikul, kui ta polnud jumalateenistuseks hästi valmistunud ja lootis Jeesuse sõna peale, nagu see kirjas seisab: “Ärge muretsege, kuidas või mida peate rääkima, sest teile antakse selsamal tunnil see, mida rääkida, sest teie pole rääkijad, vaid teie Isa Vaim kõneleb teie kaudu.” (Mt 10, 19-20). Nii sai ka see kogudus teada, mida ütleb Püha Vaim inimese kaudu, kes on olnud lihtsalt laisk.

Tegelikult aga pole see, kui Püha Vaim pealt ära läheb, üldse nali. Vaim tuleb ja läheb siis, kui tema tahab, kuid meie peame tegema kõik selleks, et ta ikka tahaks tulla ja meid mitte maha jätta. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Nelipühisündmus tuleb meile täna kuidagi väga tuttav ette: ka meie istusime veel hiljuti, või istume veel praegugi suletud uste taga, aga mitte hirmust juutide, vaid viiruse ees. Ka meie hakkame olukorraga vähehaaval harjuma – nagu jüngridki –, et seesugust maailma, nagu varem, ei ole enam. Nii, nagu jüngrid olid harjunud elama enne Jeesuse surma ja ülestõusmist, nad edasi elada enam ei saanud. Aga samas hakkas jahmatuse ja tardumuse aeg läbi saama, elu pidi minema edasi, uus olukord nõudis uusi strateegiaid, et jääda ellu, et jääda kindlaks oma põhimõtetele ja täita Jeesuse antud ülesanne kuulutada evangeeliumi kõigele loodule.

Võib uskuda, et aeg, mis jüngrid veetsid Jeesuse seltsis, oli õnnelik aeg. Iga päev tõi midagi uut, iga päevaga õppisid nad midagi juurde ja tundsid uhkust selle üle, et kuuluvad rabi Jeesuse kaaskonda – tõelise prohveti kaaskonda, kelle Jumal oli saatnud siia maailma uue, murrangulise ilmutusega. Samas polnud apostlid ju mingid saatuse hellikud. Enne Jeesuse kutsel järgnemist olid nad teinud rasket tööd ja näinud näguripäevi. Mitte ilmaasjata ei öelnud Peetrus Jeesusele: “Mine minu juurest ära, sest ma olen patune inimene”, samuti ei unustanud Matteus kahetsedes rõhutamata, et ta oli olnud tõlner, omaenda rahva poolt põlatud maksukoguja.

Nüüd olid jüngrid justkui alguses tagasi. Nad olid heitnud meelt Jeesuse surma pärast ja saanud jahmatuse osaliseks ülestõusnud Õnnistegijat kohates. Kuid siis oli nende Õpetaja läinud ära taevasse ja nüüd tundsid nad end taas üksijäetuina.

Tegelikult oli Jeesus neile juba palju varem teatanud, mis saab sündima edaspidi, nagu ta ütles: “Ja ma palun Isa ja ta annab teile teise Lohutaja, et tema oleks teiega igavesti... Lohutaja, Püha Vaim,

kelle Isa saadab minu nimel, tema õpetab teile kõik ja tuletab teile meelde kõik, mida mina teile olen öelnud. (Jh 14,16.26) Vähe sellest, Jeesus oli juba oma ülestõusmispäeva õhtul andnud neile Püha Vaimu, nagu ta ütles: “Võtke vastu Püha Vaim; kellele te patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud...” Kuid alles Nelipühapäeval ärkasid apostlite südamed seda vastu võtma, ja siis süttisid vaimuleegid nende peade kohal ja nende kõne jõudis kõikide hea tahtega inimesteni. Jüngrid mõistsid, et langemised kuuluvad elu juurde, kuid langemised on selleks, et neist tõusta, ikka ja jälle.

Armsad õed ja vennad, selles elus, siin maa peal on ikka nii, et meid võib tabada nii õnn kui õnnetus. Kuid meil tasub uskuda, et maine elu on mõeldud ettevalmistusena millekski kõrgemaks ja paremaks kui bioloogiline olemasolemine, mis on keskendunud toitumisele ja paljunemisele. Tasub uskuda, et me ei ole oma sisimas päriselt üksik, vaid et Jumal kuuleb meie palveid ja vastab meile nende mõtete kaudu, mis meile palves pähe tulevad, nii nagu ka sündmuste kaudu, mis saatus meile teele seab. Meil tasub uskuda, et õnne kõrval on mõtte ka kannatusel – siis ei uinuta õnn meie ettevaatust ja õnnetus ei rõhu maani maha, et meist saaksid kord ellujääjad – ellujääjad Jumala palge ees. Aamen.